

In memoriam prof.dr. M. Hut

4 augustus 1905 – 12 november 1998

Bovenstaande jaartallen vormen duidelijk en in alle eenvoud begin en einde van het leven van prof.dr. Marten Hut. En met deze mijlpalen zou hij ook zelf – die zoveel achting en erkenning te beurt zijn gevallen – ongetwijfeld zijn levenstijdperk hebben gemarkeerd en gekarakteriseerd.

Onderwijs heeft in feite zijn leven bepaald. Vrijwel vanaf het moment dat hij op 1 juni 1928 met het tandartsdiploma in de hand het Domplein overstak op weg naar Groningen, was dat het geval. Daar vestigde hij zich als algemeen-practicus en was hij tevens als parttime staflid verbonden aan de afdeling Algemene Chirurgie van het Academisch Ziekenhuis Groningen om onderwijs te geven aan medische studenten, onder meer in de extractieleer. Ook de sociale tandheelkunde en de parodontologie konden op zijn belangstelling rekenen.

Een al in 1939 klaarliggend wetsontwerp ter vernieuwing van het tandheelkundig onderwijs stuitte alom op kritiek: het voorzag namelijk nog niet in een doctoraal examen en het ius promovendi. Het was de – naar hem genoemde – ‘groep Hut’ die tijdens de Tweede Wereldoorlog illegaal een nieuw onderwijsplan opstelde met het oogmerk dit zo snel mogelijk na de bevrijding te realiseren. Het is aan het voorbereidende werk van deze groep te danken dat het tandheelkundig onderwijs bij de wet van 4 augustus 1947 werd vernieuwd. Als eerste Nederlandse tandarts wordt Hut op 1 september aansluitend tot gewoon hoogleraar te Groningen benoemd.

Nadat begin 1948 de tweede opleiding Tandheelkunde van start was gegaan, was het weer Hut die ervoor zorgde dat een afdeling Mondheelkunde en Chirurgische Prothetiek daar deel van uitmaakte, aldus de basis leggend voor het toekomstige, gelijknamige specialisme. Hut – inmiddels opererend in een eigen paviljoen op het terrein van het Wilhelmina Gasthuis – werd in 1959 benoemd tot hoogleraar aan de Universiteit van Amsterdam. Deze benoeming geschiedde op grond van het besluit van de Faculteit der Geneeskunde om in Amsterdam een volledige opleiding tot tandarts in te richten. Als dan drie jaar later ook de Minister het licht op groen zette, verbaasde het niemand dat – dankzij zijn voortvarendheid – met ingang van het studiejaar ‘64-’65 de eerste studenten binnenkwamen.

Naast de gebruikelijke universitaire onderwijsstaken besteedde Hut tevens veel energie aan de opleiding van specialisten en was hij, zowel in Groningen als in Amsterdam promotor van de eerste promovendi. Zelf werd hem – op voordracht van het Bestuur van de ‘Stichting Honderd Jaar Tandheelkundig Onderwijs in Neder-

land’ – door de Universiteit van Utrecht op 28 september 1977 een eredoctoraat uitgereikt.

Ook de collegiale nascholing had de aandacht van Hut. Zo werden op zijn initiatief voor de eerste maal in Nederland in dit Tijdschrift “Clinische avonden voor tandartsen in het Academisch Ziekenhuis te Groningen” aangekondigd. Daarnaast had ook het postacademisch onderwijs-in-druk zijn bijzondere interesse. Van deze belangstelling hebben de lezers van het *Tijdschrift voor Tandheelkunde* – veelal indirect – kunnen profiteren. Jarenlang was hij niet alleen lid, maar ook voorzitter van het Algemeen Bestuur van de stichting ‘Nederlands Tijdschrift voor Tandheelkunde’ en een

korte periode zelfs adviserend lid van de Redactie. Het aantal pennenvruchten van zijn hand is echter bescheiden gebleven. Het waren veelal gelegenheidsbijdragen en een enkel artikel met betrekking tot zijn vakgebied.

Met het aanbreken van de jaren zeventig groeide geleidelijk de behoefte om een minder enerverend en rustiger leven te gaan leiden. Zo meende hij nog voor het bereiken van de wettelijk toegestane leeftijdsgrens van 70 jaar, dat de tijd voor zijn emeritaat was gekomen. Met ingang van 15 januari 1972 legde hij dan ook het ambt van hoogleraar neer. Bij zijn afscheid van de Universiteit van Amsterdam werd hem het erevoorzitterschap van de Subfaculteit der Tandheelkunde aangeboden.

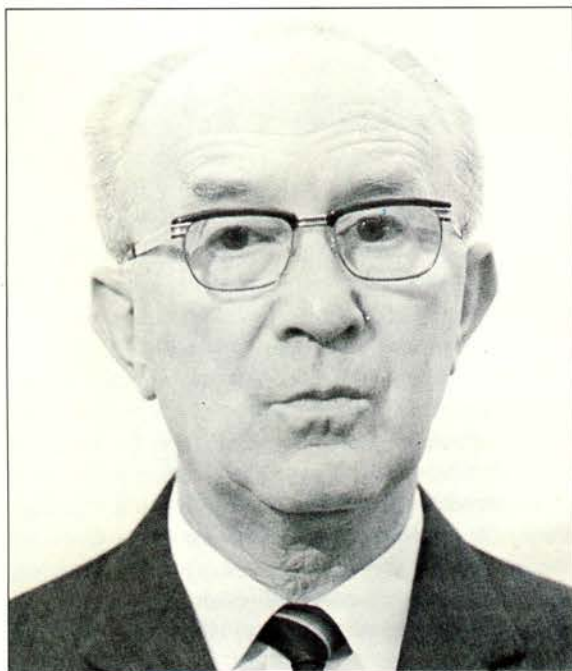
Bijna twee jaar later nam hij ook officieel afscheid van het Tijdschrift en bij deze gelegenheid

werd hij tot erelid van het Stichtingsbestuur benoemd.

In de eerste regels van deze bijdrage werd al gezinspeeld op de vele onderscheidingen waarmee, naast vaderlandse beroepsorganisaties ook internationale gezelschappen hem hebben geëerd. Zo werd aan professor Hut als eerste buitenlander in 1957 het ‘Higher Dental Diploma’ honoris causa uitgereikt. Dit geschiedde in een plechtige zitting van de ‘Royal Faculty of Physicians and Surgeons of Glasgow’, die dit jaar precies 400 jaar oud is. En het zal de francofiel Hut goed hebben gedaan drie jaar later, ter gelegenheid van de Journées Dentaires Internationales de Paris, de zilveren medaille van de stad Parijs te ontvangen. In 1964 kon hij het ere-plaquette voor bijzondere verdiensten van de Deutsche Zahnärzteschaft daarbij voegen.

Dankzij zijn vooruitziende blik, zijn helderheid van oordeel en zijn doortastendheid zal hij in de herinnering van velen met respect en waardering blijven voortleven.

B.Z. Deenik, Amsterdam

Prof.dr. M. Hut